

ИВАН ДАВИДКОВ
БРЮКСЕЛСКИ ДАНТЕЛИ

chitanka.info

През деня паяжините са невидими. Усещам ги само с лицето си, ако се спусна по пътеката към реката или ако тръгна през ливадата между глоловете, където са се пробирали каракачанските овце и са оставили по клонките кичури вълна. Паяжинките ме гъделичкат като повей на ветрец, който след миг изчезва от лицето ми.

Но ако тръгна рано сутрин да се разходя из долината, ще ми се стори, че съм попаднал на неочекван празник, където най-изкусни майстори са показали своите дантели. Росата свети, гъсто нанизана по паяжините. Те се поклащат между храстите и вezmoto им изменя формите си. Ето дантела, която напомня заскрежена гора. Ето друга, в която откривам цъфтене на диви горски череши.

Вървя в това царство на дантелите, където до всяка светнала от росата плетеница се е сгущил паяк и внимателно ме наблюдава, и си спомням за една уличка в Антверпен, цялата окичена с дантели, както тая есенна долина край мене. Една жена седеше до вратата на своето магазинче и очакваше купувачи. Хората бързаха към пристанището — кому ли бяха нужни в суетнята нейните дантели? А тя все чакаше, както паякът чака да се разлюле мрежата му от заплела се мушкица или пеперуда. Седеше под гъстия скреж на дантеленото везмо и очите й, през дебелите стъкла на очилата, се взираха към изчезващите пътници:

— Не отминавайте радостта си, дами и господа! — говореше тя.
— Брюкселската дантела е най-добрият спомен от Фландрия.

Но параходите по Шелда протяжно свиреха и гласът на жената се губеше в шума на пристанището.

19 септември 1989

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на **Моята библиотека** и нейните всеотдайни помощници.

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.